

אמנות

תיאטרון

בלי בושות

המשרתות (מאת ז'אן ז'נה, תיאטרון הבימה). המשרתת משפילה ומכונה את גבירתה, ואחריכך היא מנסה לחנוק אותה. באותו רגע מצלצל השעון המעורר. היא מפסיקה לחנוק, גם הגברת לובשת בגדי-משרתת, והשתים מתעלסות באהבים.

תשוקות ניסתרות. היות והמילה אבנגארד היא מילה מפחידה כזאת, סבורים משום-מה שמחזה אבנגארדי הוא מוזר, מי שונה וחטר-משמעות.

אבל האמת היא שזהו מחזה פשוט, מציאותי. כי ז'נה, ילד בלתי-חוקי, גנב מיקצועי והומוסקסואליסט גא מאד, הוא לא רק גאון. הוא גאון חסרי-בושה.

לכן יש למחזה שלו הגיון אמיתי. לא של מוסכמות חברתיות, אלא של התשוקות הניסתרות:

הסצינה, שבתחילה היא פשוט הצגה של מציאות לעצמן שתי המשרתות. זהו השעשוע היחיד של שתי הנידכאות המיסכנות האלה: האחת מציגה את הגברת והשנייה לועגת לה ומנסה לחנוקה. והשעון המעורר? הן הציבו אותו כדי להזהירן על מיעד בוא גבירתן.

ולמה הן מתעלסות זו עם זו? כי זוהי החמימות והרכות היחידה שיש לשתי הילדות, חוץ מהקינאה הצורבת לגבירתן, אשר לה יש מאהב אמיתי.

קינאה זו היא המדרבנת אותן גם ליתר מעשיהן — עד לסוף המר. אך למרות כל מעשיהן הפרועים-לשימצה, זהו מחזה אנושי, נוגע-ללב, ואפילו לירי, יותר מכל הדראמות הריאליסטיות.

צדק צדק תרדוך

משפט-הוואט של מלחי — נגמר. אבל ה-משפט שנערך נגד תיאטרון זוטא — כמעט וגבר אותו.

ולמה נערך משפט נגד תיאטרון זוטא? כי הוא העלה מחזה, הדומה בצורה מדהימה למשפט מלחי. ולכן נאסר עליהם להציגו.

זה שהמחזה (זעקת השתיקה) של יגאל (לב) נאסר להצגה — זה די מתקבל על ה-דעה: כי בעת שנערך משפטו של מישהו — אסור להשפיע על דעת-הקהל (במחזה נקבע שהאשה העלילה על השופט, אך למרות זיכורו — הקריירה שלו נהרסה).

אבל הזעקה היא על השתקת התיאטרון. שכן זוטא הוא תופעה מבורכת, חרף-פעמית: תיאטרון המעלה אך ורק הצגות מקוריות.

גיבור מדי. על השחקן שלהם, זיגמונט טורקוב (70), נאסר שלוש פעמים בחייו להציג: ברוסיה, את פנדרי הגיבור, כי הוא גיבור מדי, בפולין, את טוביה ה-חולב, כי בדברו עם הכומר הוא גא מדי, ובישראל, את זעקת השתיקה, כי הוא אק-טואלי מדי.

וזהו שערווריה, שתיאטרון המתעקש ל-העלות אך ורק מחזות ישראליים, צריך לסכן את קיומו, רק מפני שהמחזה הישראלי אותו העלה — דומה מדי למציאות.

תערוכות

הבלהות החיות

הסוריאליזם (מוזיאון תל-אביב) הוא מסע בתוך חלום. מסע קסום ומוזר, בתוך סיוטים ומזעקות והזיות-פרא, של קבוצת ציירים שהאמינה בקיום שמעל-למציאות — בסוריאליזם.

אפשר לפגוש שם את הצפרדע של רוז הירח, את חניגות המשי ואלומות הרוך וגם את הרישום של חליפה למינקת-היערות. לא רק השמות בתערוכה זו הם מוזרים, מעייקים. התמונות הרבה יותר, כי כמו חלומות — הם מורכבים מיסודות אמיתיים, ה-מחברים בצורה משונה.

היות וכולם ציירו בדקדנות, כמו ציולי-מים — הם משכנעים ומפחידים מאד. בפרט כשהם נתונים בתוך מרחב אינסופי, כמו ההד של דלבו — שהוא שורת נשים עירוי-מות, זהות, ההולכות וקטנות, או המצולות הערטילאיות של טאנגי, או פיסלה הסנס-ציוני של ונוס כמילו, העשויה מגרות-מגרות, לפי תפיסתו הפרוידיסטית של סל-בדור דאלי, הצייר המזהיר, המטורף, מלך הפירסומת-העצמית.

הסוריאליסטים, שחיברו את המיגשר של-הם בשנות העשרים, יצאו מזמן מן ה-אופ-נה, אך ציוריהם ממשיכים לזעזע, ליצור חווייה מדהימה, כמו נבט פטיש על הראש.

«שעלון» העלונה!

**גרבי המכנס „סברי-טויטס”
בשמונה צבעים נועזים:**
לבן, שחור, סגול, בורדו, ירוק, כחול-
כהה ושני גווני בז'. גרבי המכנס שהן
אופנתיות וספורטיבית כאחד משחר-
רות את האשה משמוש בחגורה
ומעניקות נוחות וחמימות מקסימלית.
גרבי המכנס הנמצאות למכירה
בכל הגדלים והעשויות מהלנקה
סטרץ' מתאימות לכל אשה בכל גיל.

התפנקי נא - עם סבריינה

sabrina

**IWC
SCHAFFHAUSEN**

שעוני שוויץ
ותיקונים
ת"א, נחלת-בנימין 65
טל: 625669

FOR THOSE WHO WANT THE BEST